

Gang, at han vilde føre Sagen tilbage til dens oprindelige Skikkelse. Jeg vil føre den tilbage til dens alleroprindeligste Skikkelse, det vil sige, jeg vil raade til, at man for det Første spørger den Vedkommende, som vi nu have talt saa meget om her, om han endnu skulde være tilbuds at anlægge nogen Jernbane (Indenrigsministeren: Det vil jeg!), og saa forsøge, om man kan komme til Rette med ham. Jeg foreslæger derfor, da der allerede siden Sommeren 1853 eksisterer en Lov, der bemyndiger Regjeringen til at afslutte en Contract om en Jernbanes Anlæg i Jylland, at vi nu ogsaa stille disse 6000 Rb. til den høitærede Ministers Disposition, forsaavidt han skulde faae Brug for dem til denne eventuelle mulige eller umulige Contract. Vi tør da maaskee haabe, at hvis den høitærede Indenrigsminister synes om Planen, saa vil mulig den høitærede Finantsminister komme til en grundig Overbeviisning om, at den Overbeviisning, han nu har, maaskee ikke er saa velbegruudet, men mulig støtter sig paa nogle af de usagkyndige „Sagkyndiges“ Dom, under hvis Baretagt vi have lidt ikke saa lidt her i Landet. Jeg vil haabe, at den høitærede Finantsminister til den Tid vil finde, at det ikke er nogen ham uvedkommende Sag; jeg har det Haab, at den høitærede Minister vil finde enhver Sag, der kan tjene til hans Fædrelands Gavn og Dphlomstring, som ham ikke uvedkommende. Jeg vil endvidere have det Haab, at han ikke vil have stor Betænktheds ved at udstede det omhandlede $\frac{1}{2}$ s Beløb af Banens Anlægs-capital i Statsobligationer. Han vil maaskee, naar han esterser vort hele Fællesstats-Finantsvæsen, finde, at der kan være ret god Grund til, at Danmark kunde fordre, at de andre to Landsdele ikke skulde undslaae sig med os at heste for disse Obligationer. Jeg maa endelig bemærke, at det, som den høitærede Finantsminister har anført angaaende Creditedelen af Beløbet, viser, at han har overhørt, hvad jeg yttrede; mit Spørgsmaal gik nemlig ud paa, om Ministeren var villig til at sætte $\frac{1}{2}$ s af den virkelige Værdi i Banen. Det Beløb, der har været nævnt i det Tilbud, jeg i sin Tid har læst — det er nu næsten 2 Mdr siden — gik ud paa 3,500

Rb. pr. engelsk Mill, men uden at der var nævnt, hvor Banen skulde ligge, hvilket skulde forbeholdes en nærmere Overveelse med Regjeringen. Sagen er nu kommen saavidt, at jeg tør henstille til det ærede Thing at bevilge de 6000 Rb. til Indenrigsministeren.

Indberg: Det var mig paafaldende at høre, at den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgtreds (Tschérning) vilde fraraade Thinget at votere disse 6,000 Rb. og derved bringe denne Sag til at stilles i Bero, som det maa være hele Befolkningen, og navnlig den jydsk, i høj Grad magtpaaliggende engang at kunne faae fremmet. Naar vi fra Ministeriets Side have hørt, at dets Mening ikke har været Andet, end at det ved at forhandle med den Mand, som tidligere har tilbudt sig at overtage Anlægget, eller med hans Besuldmagtigede, kunde komme til en rigtig Anskuelse om, hvor Banen skulde ligge, saamener jeg, at det vilde være aldeles frugtesløst her at fortsætte Forhandlingerne om, hvor Banen skal ligge. Vi maae dog endelig komme til at indrømme, at dette maa overlades til Mænd, som virkelig kjende Forholdene, og kjende, hvad saadanne Anlæg i alle Maader kræve, ikke alene for at see dem udførte paa den mindst befostelige Maade, men ogsaa, for at de i Virkeligheden i Fremtiden kunne svare Rente. Jeg troer derfor, at, naar Regjeringen kommer til at underhandle med en Mand af saa stort et Navn og saa stor en Formue, som den Mand, der her er Tale om, at da kunne vi ganske roligt overlade os til det Haab, at der i Jylland vil komme en Jernbane, og at den vil blive anlagt paa den fordeelsagtigste Maade for Land og Rige, og at det derfor vilde være aldeles uforsvarligt, om vi her skulde gjøre noget Skridt, som kunde forhindre, at der blev lagt Haand paa Værket. Sagen har allerede staaet saa længe hen, at det er aldeles usikkert, om denne Mand vil blive ved det Tilbud, som han har gjort flere Mdr iforvefen, og der er maaskee endog kun ringe Haab om, at han vil gjøre det, men, at vi herfor skulde standse det Hele ved ikke at bevilge en Sum af et saa ubetydeligt Omfang som 6,000 Rb., det forekommer mig at være saa meget mere urimeligt, som Thinget ellers ikke har været